

Arrest

nr. 76 147 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 4 december 2009 bij het consulaat-generaal van België te Casablanca in Marokko een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Dit visum wordt toegestaan.

Op onbekende datum komt verzoeker België binnen.

Verzoeker maakt het voorwerp uit van een administratieve controle op 24 juni 2011 en op dezelfde dag wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 2 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.07.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat verzoekers familie op legale wijze in België verblijft en sommige familieleden de Belgische nationaliteit hebben, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Daarnaast lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De advocaat van betrokkene beweert dat zijn cliënt getolereerd werd op het Belgisch grondgebied omdat hij op een gedoogde manier in België heeft verbleven. Betrokkene heeft echter op 24.06.2011 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met de politie en rechtelijke overheden of nooit iemand last heeft bezorgd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (sociale banden, kennis Nederlands en werkbereidheid) alsook het aangehaalde element betreffende de slechte leefomstandigheden in zijn land van herkomst behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot betrokkenes integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 24.06.2011."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...) "

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd, 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene, (R.v.St. nr. 60.962, 11 -juli 1996. TVR, 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998),

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84,658, 13 januari 2000),

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101,624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt.

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen, inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt, 14 februari 2006, nr. 154,954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris meermaals het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de 2de alinea van de motivering van de bestreden beslissing lijkt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk te stellen aan "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een dergelijk ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou aantonen.

Verzoeker verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997,385).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger criterium van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing geponeerd dat de mate van integratie (sociale banden, kennis Nederlands en werkbereidheid) van verzoeker verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Ondertussen verblijft verzoeker reeds sedert begin 2010 in België

Ondertussen verblijft verzoeker reeds sedert begin 2010 in België hetgeen een te lange termijn is om hem alsnog te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoeker zich intussen in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen.

Dit is des te meer zo aangezien verzoekers familie hier verblijft en met wie hij feitelijk gezin vormt.

Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaan vestigen, precies omdat hij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Daarenboven lijkt de gemachtigde van de Staatssecretaris er nogal gemakkelijk vanuit te gaan dat de terugkeer naar het land van herkomst en de daaruit voortvloeiende scheiding van zijn familie om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Kenia slechts een tijdelijk gegeven zouden zijn, daar waar verzoeker over geen enkele garantie beschikt dat hem de aldus aangevraagde verblijfsmachtiging ook zal worden toegekend.

Door niet in concreto te onderzoeken of de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf, integratie, lokale verankering en familiale bindingen een (zelfs tijdelijke) terugkeer naar Marokko met oog op een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke post voor hem al dan niet tot een buitengewone inspanning maken die onevenredig is met de belangen van de Belgische Staat, houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening met alle relevante elementen van het dossier.

Eveneens wordt er ten onrechte vanuit gegaan dat een dergelijk terugkeer slechts een tijdelijk karakter zou hebben, ais ware dit een zeker en vaststaand gegeven, quod non.

Door na te laten de concrete situatie van verzoeker te onderzoeken o.a. betreffende zijn kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging na aanvraag in zijn land van herkomst, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht.

Dat werd nagelaten dit onderzoek te voeren blijkt woordelijk uit de derde alinea van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het erg onwaarschijnlijk 'lijkt' dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd.

Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Waar verzoeker aanvoert dat het begrip "buitengewone omstandigheden" miskend wordt omdat dit gelijk zou worden gesteld met het begrip "moeilijk te herstellen ernstig nadeel", meent de verwerende partij dat deze kritiek feitelijke grondslag mist. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker zelf dit laatste begrip had aangehaald in zijn aanvraag, en dat daarop wordt geantwoord in de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst erop dat betreffende de concrete elementen die aan de basis liggen van het door hem voorgehouden nadeel, uitvoerig wordt gemotiveerd dat dit geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure.

Waar verzoeker meent dat *a priori* en op algemene wijze zijn integratie wordt uitgesloten als buitengewone omstandigheid, benadrukt de verwerende partij dat verzoekers vage beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoekers integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De motieven maken geen standaardmotivering uit maar hebben betrekking op de specifieke situatie van verzoeker en de door hem in zijn aanvraag ingeroepen elementen. Verzoeker toont volgens de verwerende partij niet aan met welk specifiek element geen rekening zou zijn gehouden. De gemachtigde dient niet de motieven van de motieven te vermelden.

De verwerende partij merkt tevens op dat verzoeker schijnt een feitelijke herbeoordeling van zijn aanvraag te beogen, terwijl de Raad voor Vreemdelingen daartoe niet bevoegd is.

Inzake de door verzoeker aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag, terwijl de vraag of de machtiging al dan niet wordt toegekend, betrekking heeft op de grond van de aanvraag. Verzoekers kritiek komt erop neer dat hij meent te kunnen voorhouden dat de gemachtigde de grond van de aanvraag dient te beoordelen, ook al is de aanvraag onontvankelijk. Zulke redenering kan niet worden aangenomen.

De verwerende partij citeert de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet en wijst erop dat eerst de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt onderzocht en pas daarna de gegrondheid. Verzoekers kritiek kan niet worden aangenomen.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2.1. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Uit verzoekers aanvraag van 2 juli 2011 blijkt dat hij volgende elementen heeft aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

“Verzoeker meent zich te kunnen beroepen op de volgende buitengewone omstandigheden die hem verhinderen het verzoek tot machtiging tot langdurig verblijf in te dienen in de Belgische diplomatieke post in Marokko;

Verzoeker kwam in januari 2010 het Rijk binnen in het bezit van zijn officieel Marokkaans paspoort met visum.

Inmiddels verblijft hij reeds meer dan anderhalf jaar ononderbroken in België en heeft hij zich hier goed geïntegreerd.

Dit is een te lange termijn is om hem alsnog te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoeker zich intussen in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen.

Het grootste deel van verzoekers familie woont trouwens op legale wijze in België en sommige familieleden hebben zelfs de Belgische nationaliteit.

Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders zou gaan vestigen, precies omdat hij, hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Indien verzoeker ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit hem een onoverkomelijk nadeel opleveren.

Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België (sociaal, huur woning, ...) zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging mm te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou wagen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.”

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1.

2.3.2.2. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing het begrip “buitengewone omstandigheden” miskent. Verzoeker meent dat zijn elementen van integratie wel kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden en dat het een motiveringsgebrek uitmaakt om deze zonder meer als irrelevant af te wijzen, verzoeker verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State. Verder herhaalt verzoeker dat hij hier geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd is en dat hij reeds een te

lange tijd in België verblijft om naar zijn land van herkomst terug te keren om van daaruit zijn aanvraag in te dienen. Hij verwijst naar praktische moeilijkheden om terug te keren en dat terugkeren een buitengewone en onevenredige inspanning zou vergen en dat zijn familie hier legaal verblijft. Bovendien zou er een onevenredigheid bestaan tussen de belangen van de staat en de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het feit dat verzoeker familie heeft in België die hier legaal verblijft en zijn integratie niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er dient te worden vastgesteld dat er bijgevolg in de bestreden beslissing terecht wordt van uitgegaan dat de buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de redenen betreffen waarom de aanvraag in België wordt ingediend en niet in het buitenland (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223). Er dient op te worden gewezen dat verzoeker op zijn minst moet aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en vanuit zijn land van herkomst de aanvraag in te dienen (RvS 26 november 2002, nr. 100.223). Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden heeft gewezen op de duur van zijn verblijf in België, dat hij hier lokaal verankerd is en al zijn belangen heeft, dat zijn familie hier op legale wijze woont en dat sommige familieleden Belg zijn, dat hij hier gedoopt werd en nooit in aanraking is gekomen met de politie of het gerecht, dat het verlaten van het grondgebied een onoverkomelijk nadeel zou opleveren, dat hij zijn hebben en houden zou moeten achterlaten en zijn integratie zou verliezen.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat het hebben van familie in België, zijn integratie, lokale verankering en banden met België het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden die verzoeker verhinderen om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.

Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoeker *in casu* nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister of staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de staatssecretaris niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker en de aanwezigheid van familieleden in België niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde heeft immers beslist dat de legale aanwezigheid van familieleden in België en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid zijn.

Verzoeker meent dat het begrip "buitengewone omstandigheden" in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gelijkgesteld aan het begrip "moeilijk te herstellen ernstig nadeel". In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: *"Het argument dat verzoekers familie op legale wijze in België verblijft en sommige familieleden de Belgische nationaliteit hebben, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."*

Dit vormt een antwoord op volgende zinsnede uit verzoekers aanvraag:

"Indien verzoeker ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit hem een onoverkomelijk nadeel opleveren. Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België (sociaal, huur woning, ...) zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds."

Hieruit blijkt dat verzoeker zelf het begrip "nadeel" heeft gebruikt in zijn aanvraag door te stellen dat het verlaten van België om de aanvraag in Marokko te gaan indienen, voor hem een nadeel zou vormen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde als gevolg hiervan eveneens de term "nadeel" gebruikt om hierop te antwoorden in de bestreden beslissing. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet

aan dat het begrip "buitengewone omstandigheden" verkeerd zou zijn geïnterpreteerd en toegepast in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat hij werd gedoogd op het Belgisch grondgebied, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wat strookt met de gegevens van het dossier.

Waar verzoeker wijst op het feit dat hij over geen enkele garantie beschikt dat de in Marokko (verzoeker vermeldt Kenia maar het is duidelijk dat Marokko bedoeld wordt) aan te vragen verblijfsmachtiging hem zal worden toegekend en dat dit niet werd onderzocht, wijst de Raad erop dat verzoeker evenmin de "garantie" heeft dat een in België ingediende aanvraag zal worden ingewilligd en dat deze uiteenzetting louter hypothetisch is. Inzake verzoekers vrees dat zijn verblijf in Marokko niet tijdelijk zal zijn, wijst de Raad erop dat in dit verband in de bestreden beslissing wordt overwogen:

"Het argument dat verzoekers familie op legale wijze in België verblijft en sommige familieleden de Belgische nationaliteit hebben, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

en

"Daarnaast lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

Door verzoekers herhaling dat niet vaststaat dat dit verblijf slechts tijdelijk zal zijn, toont hij niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met de conclusie van de gemachtigde, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. Een loutere herhaling in het verzoekschrift van de elementen inzake zijn integratie, zijn verblijf in België sinds 2010 zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politieke en gerechtelijke overheden, het nadeel dat hij zou ondervinden door zijn hebben en houden achter te laten, de buitengewone inspanning die hij zou moeten leveren, die reeds werden aangehaald in zijn aanvraag en die reeds werden beantwoord in de bestreden beslissing, volstaat hiertoe evenmin. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat deze elementen in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op foutieve wijze werden beantwoord.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een stereotiepe of standaard motivering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is omdat geen onderzoek werd gevoerd naar de concrete situatie in het herkomstland in verband met zijn kansen tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging en in verband met de aanwezigheid daar van familie, vrienden en kennissen.

De Raad herhaalt dat verzoeker evenmin de "garantie" heeft dat een in België ingediende aanvraag zal worden ingewilligd, dat zulk onderzoek niet is vereist in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag en dat deze uiteenzetting louter hypothetisch is. Evenmin diende een onderzoek te worden gevoerd naar de familiale en sociale situatie van verzoeker in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker.

Uit hogervermelde bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, aannemelijk maakt.

3.3.4. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET